

Ένιντ Μπλάιτον

ΑΠΑΙΧΤΗ
ΛΙΖΙ

στο σχολείο

Enid
Blyton

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΕΝΑ ΑΤΙΘΑΣΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

«Πρέπει να πας στο σχολείο, Λίτσι!» είπε η κυρία Άλεν. «Νομίζω πως η δεσποινίς Σκοτ έχει δίκιο. Δεν ακούς καθόλου κι είσαι τόσο ατίθαση, που ενώ ο πατέρας σου κι εγώ είχαμε σκοπό να σε αφήσουμε εδώ –μαζί της– όταν θα φεύγαμε, μάλλον το καλύτερο θα ήταν να πας εσωτερική στο σχολείο».

Η Λίτσι κάρφωσε το βλέμμα της στη μητέρα της όλο απόγνωση. Τι; Θα την έστελναν στο σχολείο μαζί με ένα σωρό άγνωστα παιδιά; Θα άφηνε το σπίτι της; Και το πόνι της; Και τον σκύλο της; Ο, όχι! Δε θα πήγαινε!

«Θα είμαι καλή με τη δεσποινίδα Σκοτ» δήλωσε.

«Αυτό το έχεις ξαναπεί, όμως εκείνη λέει πως δεν μπορεί να μείνει άλλο μαζί σου, Λίτσι. Είναι αλήθεια ότι έβαλες ψαλίδες στο κρεβάτι της, ενώ κοιμόταν χτες το βράδυ;»

Το κορίτσι γέλασε πονηρά.

«Ναι» παραδέχτηκε. «Η δεσποινίς Σκοτ τις φοβάται τόσο πολύ! Όμως είναι ανόητο κάποιος να φοβάται τις ψαλίδες, έτσι δεν είναι;»

«Είναι πολύ πιο ανόητο να τις βάζεις στο κρεβάτι κάποιου» είπε αυστηρά η κυρία Άλεν. «Είσαι παραχαϊδεμένη και νομίζεις πως μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις! Είσαι μοναχοπαίδι και ο πατέρας σου κι εγώ σε αγαπάμε τόσο που σου δώσαμε υπερβολικά πράγματα, επιτρέποντάς σου να κάνεις πολλά περισσότερα από ό,τι θα έπρεπε».

«Μανούλα, αν με στείλετε στο σχολείο, θα είμαι τόσο άταχτη κι ανυπάκουη που θα με ξαναστείλουν πίσω στο σπίτι» είπε εκείνη τινάζοντας τις μπούκλες της.

Ήταν ένα όμορφο κορίτσι με χαμογελαστά, γαλάζια μάτια και σκουρόχρωμες, καστανές μπούκλες. Όλη της τη ζωή έκανε ό,τι ήθελε. Από το σπίτι τους είχαν περάσει έξι γκουβερνάντες κι όλες είχαν παραιτηθεί. Καμιά τους δεν μπόρεσε να την ηρεμήσει και να της μάθει τρόπους. Ήταν εντελώς ατίθαση!

«Αν ήθελες, θα μπορούσες να είσαι τόσο καλό κορίτσι» έλεγαν όλες, «αλλά εσύ το μόνο που σκέφτεσαι είναι πώς θα κάνεις σκανταλιές και μετά γίνεσαι και αγενής!».

Τη στιγμή που είπε ότι θα είναι τόσο άταχτη στο σχολείο ώστε θα την έστελναν πίσω στο σπίτι τους, η μητέρα της την κοίταξε με απόγνωση. Λάτρευε τη Λίζι κι ήθελε να είναι χαρούμενη, αλλά πώς θα μπορούσε

να γίνει, αν δε μάθαινε να συμπεριφέρεται όπως τα παιδιά της ηλικίας της;

«Τόσα χρόνια είσαι μόνη σου, αγάπη μου» της είπε. «Πρέπει να έχεις παρές για να παίζετε και να κάνετε πράγματα μαζί».

«Δε μου αρέσουν τα άλλα παιδιά!» απάντησε μωτρωμένη.

Ήταν αλήθεια. Δε συμπαθούσε καθόλου ούτε τα κορίτσια, ούτε τα αγόρια της ηλικίας της! Όμως ούτε σε εκείνα άρεσαν η αγένεια και η άσχημη συμπεριφορά της. Όταν αρνούνταν να κάνουν μαζί της ανοησίες, εκείνη τα κορόιδευε και τους έλεγε ότι συμπεριφέρονται σαν μωρά. Αυτά με τη σειρά τους την έλεγαν κακομαθημένη κι όπως ήταν φυσικό, δεν της άρεσε καθόλου.

Οπότε τώρα και μόνο στη σκέψη ότι θα πήγαινε σε κάποιο σχολείο να ζήσει με άλλα παιδιά, ένιωθε απαίσια!

«Αχ, σας παρακαλώ, μη με στείλετε εκεί!» ικέτεψε. «Σας υπόσχομαι ότι αποδώ και πέρα θα είμαι καλή, η καλύτερη!»

«Όχι, Λίτσι» επέμεινε η μητέρα της. «Αποφασίσαμε με τον πατέρα σου να σε στείλουμε εκεί όλη τη χρονιά. Επειδή η δεσποινίς Σκοτ θα φύγει και δεν προλαβαίνουμε να βρούμε άλλη γκουβερνάντα άμεσα, αναγκαστικά πρέπει να πας στο σχολείο. Το μυαλό σου είναι κοφτερό και, αν εργαστείς όπως πρέπει, θα τα καταφέρεις μια χαρά στην τάξη σου. Είμαι σίγου-

ρη για αυτό και εμείς θα είμαστε πολύ περήφανοι για σένα!»

«Δε θα κάνω τίποτα» στραβομουτσούνιασε εκείνη. «Δε θα μελετώ καθόλου, δε θα κάνω τις εργασίες μου κι ούτε θα σηκώνω το χέρι στο μάθημα. Έτσι θα πιστέψουν ότι είμαι κουτή και θα με διώξουν».

«Χμ... Λοιπόν, Λίζι, αν θέλεις να δυσκολέψεις τα πράγματα, κάνε το» είπε η μητέρα της και σηκώθηκε. «Έχουμε ήδη γράψει στη δεσποινίδα Μπελ και στη δεσποινίδα Μπεστ, στις διευθύντριες του Κολεγίου Γουάιτλιφ, και είναι πρόθυμες να σε δεχτούν από την επόμενη εβδομάδα που ξεκινά η νέα περίοδος. Η δεσποινίς Σκοτ θα ετοιμάσει όλα σου τα πράγματα. Να μου κάνεις τη χάρη να τη βοηθήσεις όσο μπορείς».

Η Λίζι ήταν αναστατωμένη και πολύ θυμωμένη. Δεν ήθελε να πάει στο σχολείο. Τους σιχαινόταν όλους, ειδικά τα παιδιά! Αχ! Η δεσποινίς Σκοτ ήταν φρικτή επειδή είπε πως δεν ήθελε να μείνει άλλο εκεί! Ξαφνικά, αναρωτήθηκε μήπως θα άλλαζε γνώμη και θα έμενε αν της το ζητούσε πολύ, πολύ ευγενικά!

Έτρεξε να τη βρει. Έραβε τα αρχικά της Λίζι σε κάμποσα καφέ καλσόν που ήταν αραδιασμένα στο κρεβάτι της.

«Καινούρια είναι αυτά;» τη ρώτησε έκπληκτη. «Εγώ δε φοράω καλσόν! Μόνο κάλτσες!»

«Χμ... Τώρα, στο νέο σου σχολείο, θα πρέπει να φεράς καλσόν» της απάντησε.

Το κορίτσι κοίταξε ξανά τα καλσόν κι έπειτα πέρα-

σε τα χέρια της γύρω από τον λαιμό της γκουβερνά-
ντας της.

«Δεσποινίς Σκοτ!» είπε. «Σας παρακαλώ, μείνετε
μαζί μου! Ξέρω πως κάποιες φορές δε σας ακούω,
αλλά δε θέλω να φύγετε!»

«Αυτό που πραγματικά εννοείς είναι ότι δε θέλεις
να πας στο σχολείο» σχολίασε εκείνη. «Υποθέτω σ' το
είπε η μητέρα σου;»

«Ναι, μου το είπε... Δεσποινίς Σκοτ, δε θα πάω στο
σχολείο!»

«Ναι, φυσικά, αν θέλεις μπορείς να συνεχίσεις να
μωρουδίζεις, Ελίζαμπεθ». Όταν η δεσποινίς Σκοτ την
έλεγε Ελίζαμπεθ και όχι Λίτσι, ήταν πολύ δυσάρεστημέ-
νη μαζί της. «Στην πραγματικότητα, όμως, Ελίζαμπεθ,
πιστεύω πως φοβάσαι να κάνεις ό,τι όλα τα υπόλοιπα
παιδιά... Δεν έχω να σου πω κάτι άλλο» είπε συνεχίζο-
ντας να ράβει.

Το κορίτσι σηκώθηκε και χτύπησε κάτω το πόδι του.

«Εγώ να φοβάμαι!» φώναξε. «Δε φοβάμαι! Φοβήθη-
κα όταν έπεσα από το πόνι μου; Φοβήθηκα όταν τρα-
κάραμε με το αυτοκίνητο; Φοβήθηκα όταν... όταν...
όταν...»

«Α, μη μου φωνάζεις, σε παρακαλώ!» είπε πιο δυ-
νατά η δεσποινίς Σκοτ. «Εγώ πάλι θεωρώ ότι φοβάσαι
να βρεθείς ανάμεσα σε παιδιά που συμπεριφέρονται
ευγενικά και διαβάζουν τα μαθήματά τους, σε αντίθε-
ση μ' εσένα. Ξέρεις πολύ καλά πως εκεί δε θα περνάει
το δικό σου, δε θα κάνεις ό,τι θέλεις και θα πρέπει να

μοιράζεσαι τα πάντα, ενώ εδώ κάνεις ό,τι θέλεις. Φοβάσαι επειδή εκεί θα πρέπει να είσαι συνεπής, ευγενική και συνεργάσιμη. Γι' αυτό δε θέλεις να πας!»

«Δε φοβάμαι! Όχι, όχι, όχι!» φώναξε εκείνη. «Θα πάω! Αλλά θα είμαι τόσο άτακτη και τεμπέλα που δε θα θέλουν να με κρατήσουν, οπότε θα επιστρέψω στο σπίτι! Κι εσείς θα πρέπει να με προσέχετε ξανά, έτσι δεν είναι;»

«Καλό μου κορίτσι, τότε δε θα με βρεις εδώ!» της απάντησε η δεσποινίς Σκοτ. «Πηγαίνω σε μια άλλη οικογένεια, με δύο μικρά αγόρια στα οποία θα κάνω μάθημα. Θα φύγω τη μέρα που θα φύγεις κι εσύ για το σχολείο σου. Οπότε, δε θα μπορέσεις να επιστρέψεις, επειδή δε θα βρίσκομαι πια εδώ, οι γονείς σου θα απουσιάζουν και το σπίτι θα είναι κλειστό!»

Το κορίτσι ξέσπασε σε κλάματα. Έκλαιγε με λυγμούς τόσο δυνατά, που η δεσποινίς Σκοτ το αγκάλιασε για να το παρηγορήσει. Το αγαπούσε.

«Έλα, μην κάνεις έτσι» είπε. «Τα περισσότερα παιδιά λατρεύουν το σχολείο. Έχει πλάκα. Θα παίζεις παιχνίδια, θα πηγαίνεις εκδρομές, θα κάνεις ενδιαφέροντα μαθήματα και θα αποκτήσεις ένα σωρό φίλες με τις οποίες θα είστε συνέχεια μαζί. Τώρα δεν έχεις καμία φίλη κι αυτό είναι φρικτό. Οπότε, είσαι πολύ τυχερή».

«Όχι, δεν είμαι...» ρούφηξε τη μύτη της. «Κανείς δε με αγαπάει. Είμαι δυστυχισμένη».

«Το πρόβλημα είναι ότι οι γονείς σου σε αγαπάνε πολύ» της απάντησε. «Σε έχουν παραχαϊδέψει όσο δεν

πάει. Μα κι όσοι βρίσκονται γύρω σου σε θεωρούν υπερβολικά χαριτωμένη και ναζιάρα με το παιχνιδιάρικό σου χαμόγελο και τα πολύχρωμά σου ρούχα και σε κανακεύουν, αντί να σου φέρονται όπως σε ένα οποιοδήποτε παιδί. Μα δε φτάνουν τα σκέρτσα σου, Λίζι. Δεν μπορείς να έχεις πάντα αυτά που θέλεις. Πρέπει να δίνεις κιόλας, να έχεις καλή καρδιά, ευγένεια και ταπεινοφροσύνη».

Κανείς δεν της τα είχε ξαναπεί αυτά κι απέμεινε σκεφτική.

«Έχω καλή καρδιά» είπε τινάζοντας τα μαλλιά της.

«Χμ... Δεν το δείχνεις ιδιαίτερα...» μουρμούρισε εκείνη. «Πήγαινε τώρα, σε παρακαλώ. Όταν τελειώσω με αυτά, πρέπει να ράψω τα αρχικά σου και στις καινούριες σου φορεσιές».

Το κορίτσι έριξε ξανά μια ματιά στα καφέ καλσόν. Τι άσχημα που ήταν! Δεν υπήρχε περίπτωση να τα φορέσει! Θα έπαιρνε τις κάλτσες της στο νέο της σχολείο και θα τις φορούσε.

Στο μεταξύ, η δεσποινίς Σκοτ είχε ανοίξει ένα συρτάρι για να πάρει και τα γιλέκα. Το κορίτσι βρήκε την ευκαιρία, πήρε ένα καλσόν και μερικές καρφίτσες και το στερέωσε στη φούστα της. Έπειτα, βγήκε από το δωμάτιο γελώντας πονηρά.

Η δεσποινίς μετέφερε τα ρούχα στο τραπέζι και μέτρησε τα καλσόν. Έπρεπε να είναι έξι.

«Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε» μέτρησε. «Πέντε; Πώς έγινε αυτό; Πού πήγε το έκτο;»

Κοίταξε στο πάτωμα. Κοίταξε στην καρέκλα. Κοίταξε στο κρεβάτι. Έδειχνε μπερδεμένη. Μέτρησε ξανά. Έπειτα πήγε ως την πόρτα και έψαξε τη Λίζι. Είδε πως κάτι κουβαλούσε.

«Ελίζαμπεθ!» της φώναξε αυστηρά. «Πήρες μήπως αποδώ ένα καλσόν;»

«Όχι, δεσποινίς» απάντησε έκπληκτη. «Γιατί;»

«Επειδή λείπει ένα. Σίγουρα δεν το πήρες εσύ;»

«Όχι. Αλήθεια!» της είπε αθώα, προσπαθώντας να μη γελάσει καθώς το έβλεπε να κρέμεται από την πίσω πλευρά της φούστας της. «Κάπου εδώ θα είναι!»

«Χμ... Μπορεί να το έχει η μητέρα σου» μουρμούρισε εκείνη. «Πάω να τη ρωτήσω».

Καθώς απομακρυνόταν, το καλσόν κουνιόταν πίσω της σαν ουρά. Η Λίζι έχωσε το κεφάλι της μέσα σε ένα ντουλάπι και γέλασε με την καρδιά της. Η δεσποινίς Σκοτ πήγε στο δωμάτιο της κυρίας Άλεν.

«Με συγχωρείτε» είπε «μήπως έχετε κάποιο καλσόν της Λίζι; Βρήκα μόνο πέντε και μου λείπει ένα».

«Όχι. Σας τα έδωσα όλα» ξαφνιάστηκε εκείνη. «Κάπου θα σας έπενεσε».

Η δεσποινίς γύρισε να φύγει και η κυρία Άλεν είδε με την άκρη του ματιού της ένα καφέ καλσόν καρφίτσωμένο στην πίσω πλευρά της φούστας της.

«Για περιμένετε» αναστέναξε. «Τι είναι αυτό εδώ;»

Πήγε κοντά της και το ξεκαρφίτσωσε. Οι δυο γυναίκες κοιτάχτηκαν με νόημα.

«Η Λίζι!»

«Μα φυσικά!» σχολίασε η μητέρα της. «Πάντα με μια σκανταλιά στο μυαλό. Δεν έχω ξανασυναντήσει τέτοιο παιδί στη ζωή μου. Είναι απολύτως αναγκαίο να πάει άμεσα σε ένα κανονικό σχολείο. Δε συμφωνείτε κι εσείς;»

«Συμφωνώ και με το παραπάνω. Όταν επιστρέψετε, θα βρείτε ένα παιδί αλλαγμένο. Διαφορετικό και καλύτερο. Θα με θυμηθείτε, κυρία Άλεν».

Η Λίζι περνούσε απ' έξω και άκουσε τη συζήτησή τους. Χτύπησε με δύναμη την πόρτα με το βιβλίο που κρατούσε και φώναξε εξαγριωμένη:

«Δε θα με δείτε καθόλου καλύτερη. Καθόλου! Μόνο χειρότερη!».

«Χειρότερη δε γίνεται» σχολίασε η μητέρα της με απελπισία. «Δεν μπορείς να γίνεις χειρότερη!»

ΑΠΑΙΧΤΗ ΛΙΖΙ

Τα παιδιά αναλαμβάνουν δράση!

Η λίζι Άλεν είναι
ένα παραχαϊδεμένο κορίτσι.
Όταν οι γονείς της τη στέλνουν
στο κολέγιο του Γουάιτλιφ, εκείνη
αποφασίζει να γίνει η πιο άτακτη
μαθήτρια που υπήρξε ποτέ για
να τη διώξουν και να επιστρέψει πίσω,
στο σπίτι της. Όμως σύντομα ανακαλύπτει
πως αυτό δεν είναι και τόσο εύκολο...

**ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ
ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ**

www.minoas.gr

9 786180 260250
ISBN 978-618-02-6025-0
ΚΩΔ. 21058

8+

